

боти съвсѣмъ различни, работи кои-то сж длѣжни да не знажтъ никога.

Има нѣкои люди, кои-то на сѣка дума на приказки-тъ си пытатъ да ли ги слушажтъ, да ли разумѣватъ що-то думатъ: нищо друго нѣма по лошо отъ това; трѣба да свършваме какво-то ще кажемъ, и ако челоуѣка-тъ кому-то приказваме не е чулъ или не разумѣлъ що-то рѣкохме, трѣба да повторимъ со сладость безъ да ся ядосваме.

Добронравіе-то иска, кога идемъ въ съдружество да не искаме да ся научаваме, за какво сж приказвали; и ако не можемъ да ся разговарямы, зашто не знаемъ за какво приказватъ, трѣба да попытаме тѣй честно да ни го истълкуватъ, що-то да не злоудимъ на съдружество-то. Често дѣца-та накарватъ онія кои-то приказватъ да повтаряжтъ, това е безумство съдружено со злонравіе, и отъ кое-то трѣба да ги отучваме.

Простено е да истълкуваме на оногова кой-то влѣзе въ содружество-то за какво ся приказва.

Грубость непростена е, кога-то нѣкой приказва да му думаеме: това не е истина, ты лжжешъ, ты не знаешъ що думашъ. Тія думи не сж приличны на единъ челоуѣкъ добрѣ отхраненъ. Трѣба, кога-то отвръщаме нѣкому, сѣкога да избираме образованны думи: можемъ, на примѣръ, да рѣчемъ на единъ челоуѣкъ: Господине, позволете ми да ви кажжъ че сте ся сбъркалъ, и че ся вж злѣ излѣгали, и проч.

Не трѣба да си казваме мнѣніе-то въ съдружество-то, освѣнъ кога-то нж помолжтъ. Ако това мнѣніе е противно, трѣба да млѣкнемъ и да ся не инатимъ че е така; ако го намѣржтъ че е право, точно и умно, трѣба да го подтвърдимъ; но да отбѣгнуваме ината-тъ.